

Hawk

De Zwarte Leider

Hawk

De Zwarte Leider

Art van Houwelingen

Auteur: Art van Houwelingen
Cover: Art van Houwelingen
ISBN: 9789464189131
© Young Boss Publishers 2021

Deel 1

De Vijf

Proloog

Ik werd wakker op een zacht, wit uitklapbedje. Mijn helm lag naast me op een tafeltje en de rest van het Hawk-pak had ik nog aan. Ik zwaaide mijn benen over de rand van het bedje en moest met mijn ogen wennen aan het licht.

Langzaam zag ik de silhouetten van twee personen die voor me stonden. Het drong het tot me door dat ik in Toren Bravo was. Ik stond op en zag nu dat de twee silhouetten van Edward en James Krane waren. Happend naar adem stond ik op. Edward kwam naar me toe om me te ondersteunen. 'Rustig aan,' zei hij.

'Je hebt een harde klap gehad.' Ik schudde zijn hand van me af.

'Wat is er gebeurd?' vroeg ik terwijl ik doelloos door de kamer liep. James antwoorde:

'De politie vond je bewusteloos in de bank. Ze wilden je naar het ziekenhuis brengen, maar wij hebben je onder valse voorwendselen onderschept en meegenomen.' Ik snapte het nog steeds niet, dus ik vroeg:

'Hoezo was ik bewusteloos?' Edward vertelde verder.

'Er is van achteren op je geschoten. Op je hoofd, om precies te zijn. De helm heeft de schade opgevangen, maar alsnog was het een harde klap. Het was best stom getimed, want je stond op het punt om de leider van de Zwarte Vijf te ontmaskeren.' Plotseling flitste het beeld weer voorbij. Ik stond in die bank niet op het punt om de leider te ontmaskeren, ik had het al gedaan. En het was de vader van Edward en James geweest. De vader die jaren geleden, toen ze nog jong waren, was verdwenen. Ik vroeg:

'Wie schoot er op me?' Edward schudde zijn hoofd.

'Geen idee. Waarschijnlijk een ander lid van de Zwarte Vijf.' Ik knikte.

‘Ik moet jullie iets vertellen.’ Edward en James keken elkaar verbaasd aan en gebaarde toen dat ik door moest gaan. Ik ademde diep in en zei:

‘Ik heb wel gezien wie de leider van de Zwarte Vijf was.’

Edward keek hoopvol op.

‘En? Wie was het?’ vroeg hij blij. Ik zuchtte nog een keer diep.

‘Het was jullie vader. Liam Krane.’ De twee broers hadden dezelfde, niet-begrijpende blik. Toen stond James op.

‘Misschien kwam die klap iets te hard aan, of niet?’ Ik had al gedacht dat een van de twee me niet zou geloven, dus ik liep naar een van de computers en startte hem op. Daarna logde ik in op de server van het Hawk-pak. Daar ging ik naar de camera, die in het pak verwerkt zat, en die zette ik aan.

Je zag me naar de bank vliegen, de eerste paar gasten bewusteloos slaan en toen kwam ik bij de leider. Hij trok zijn masker voor me af en je zag duidelijk het gezicht van Liam Krane.’ Edward sloeg zijn handen voor zijn mond en zocht steun bij een van de tafels. Toen stormde hij zonder nog iets te zeggen Toren Bravo uit. James stond sprakeloos midden in de kamer. Toen liep hij met een laatste, serieuze blik Edward achterna. Ik ging op een stoel zitten en staarde voor me uit. En ik wist, al hoewel ik het me misschien niet besepte, dat ik recht het pad van een nieuw avontuur in sloeg.

Hoofdstuk 1

Een Nieuw Avontuur

Nadat ik ongeveer een kwartier alleen had gezeten in Toren Bravo kwam Hugo binnenstormen. Hij zag me zitten en liep naar me toe.

‘Ik kwam toen ik hoorde dat je hier was,’ zei hij.

‘Wat is er?’ vroeg hij toen hij mijn blik zag. Ik wees naar de computer, waar nog steeds de camerabeelden van het pak op stonden. Hugo bekeek ze en stopte toen hij Liam zag.

‘Wie is dat?’ vroeg hij. Ik zuchtte en stond op.

‘Liam Krane. De verdwenen vader van James en Edward.’

Hugo ging op een stoel zitten en ging met zijn handen in zijn haren zitten.

‘En nu?’ Ik haalde mijn schouders op.

‘Edward en James zijn weggestormd uit het gebouw, ik heb geen idee waar ze zijn en we weten niet wat we nou eigenlijk moeten. Twee weken Hugo! Het is twee weken geleden sinds Dark Thunder weg is. Ik heb twee weken rust gehad en nu gebeurt dit al!’ Hugo stond weer op.

‘Hé, je hoeft niet boos op mij te worden! Alsof ik er wat aan kan doen!’ Ik schreeuwde het uit en sloeg met een van mijn zwaarden de computer kapot. Even snel als ik het zwaard tevoorschijn had gehaald liet ik het weer opgaan in een rode wolk.

‘Doe normaal!’ schreeuwde Hugo me toe. Ik keek hem woedend aan.

‘Oh, sorry dat ik niet even boos mag zijn! Ik heb de afgelopen twee weken rust gehad en daarvoor was mijn leven alleen maar stress en onheil!’ Hugo schudde zijn hoofd. ‘Nou, bij de volgende bliksemstorm zullen we je wel met rust laten zodat je kunt toekijken hoe de wereld vergaat!’ Ik zuchtte.

‘Je weet dat ik het niet zo bedoelde. Ik bedoel alleen maar dat ik-’ ik werd afgeknapt door Hugo.

‘Misschien moet het even niet over jou gaan. Jij bent niet degene die het nu het zwaarst heeft. Edward en James hebben zojuist te horen gekregen dat hun zogenaamde dode vader nog leeft en leider is van de Zwarte Vijf. Hoe zou jij het vinden als je te horen kreeg dat je vader nog leefde?’ Ik wilde antwoorden, maar daar gaf Hugo me geen kans voor.

‘Dus doe alsjeblieft even rustig.’ Maar dat kon ik niet. Ik schreeuwde van de woede, Hugo zette een paar stappen achteruit. Ik wilde woorden vinden om mijn woede uit te drukken, maar kon ze niet vinden. Ik kreunde van de woede, zette mijn helm op steeg door het dakraam op. Ik ging nergens heen. Ik wilde gewoon weg. En ik wilde alleen zijn. Ik landde boven op een van de flats en keek uit over Stederdam. Op grote reclameborden stonden advertenties van allerlei Hawk-merchandise. Er waren inmiddels al poppen, broodtrommels en horloges. Ik wist dat ik Hawk was en dat ik een belangrijk persoon was geworden in Stederdam, maar dat betekende toch niet dat ik 24/7 door de stad hoefde te vliegen om de wereld te redden? Was het nou echt zo slecht dat ik gewoon ook af en toe normaal wilde zijn? Of was ik nu overdreven egoïstisch? Mijn telefoon trilde in mijn broekzak. Iemand belde me. Ik zette mijn helm af en nam op. Het was Elise.

‘Hey! Heb je nu even tijd?’ vroeg ze.

‘Ja, hoezo?’ vroeg ik nieuwsgierig.

‘Ik ben alleen in de stad en heb behoefte aan goed gezelschap, dus ik dacht, laat ik mijn vriendje eens bellen.’ Ik lachte mild en zei:

‘Ik kom eraan.’ Ik sprong van het gebouw en vloog naar het Stederdams meer, waar Elise op me zou wachten. Ik landde een paar straten verderop en liep het laatste stukje om mijn identiteit van haar te beschermen. Toen ik bij het meer

kwam zag ik haar al staan. Het meer werd aan alle kanten omringd door hoge gebouwen, dus het uitzicht hier was erg mooi. Elise was een lang meisje met zwart haar en grijze ogen. Ze had dunne, rode lippen en stond nu met haar rug naar me toe over het meer te kijken. Ik ging naast haar staan. In eerste instantie merkte ze me niet op, dus zei ik: 'Mooi, hè?' Ze keek op en ik gaf haar een kus. Ze lachte en zei:

'Ja. Het mooiste.' Even was het stil. Toen zuchtte ze diep en zei ze:

'Oh, ik heb echt een rotdag gehad.' Ik lachte.

'Nou, je bent niet de enige.' We gingen op een bankje bij het meer zitten en Elise begon te vertellen.

'Erica en ik zouden vandaag de hele middag in de stad gaan shoppen, maar we zaten te lunchen en opeens kregen we ruzie over iets wat weken geleden is gebeurd. Ik weet niet eens meer hoe we op dat onderwerp kwamen.' Ik legde mijn hand op haar schouder.

'Wat heb je eraan gedaan?' vroeg ik. Elise zuchtte.

'Ik heb mijn deel van het eten betaald en ben weggelopen. Oh, ik voel me zo rot!' Het was een tijdje stil.

'En hoe zit het met jou?' vroeg Elise toen.

'Ik heb net ruzie gehad met Hugo. Ik was boos over iets wat oma had gezegd en reageerde mijn woede af op Hugo. Toen werd hij natuurlijk boos en daarna liep ik weg.' We moesten allebei lachen. Toen was het lang stil. In stilte genoten we van elkaars gezelschap en lachten we om onze fouten.

Uiteindelijk zei Elise:

'Als ik het morgen goedmaak met Erica, maak jij het dan ook goed met Hugo?' ik glimlachte.

'Deal.'

De volgende dag belde ik Hugo op en vroeg ik hem om af te spreken in het verlaten speeltuintje aan de rand van het park. Toen ik er aankwam was hij er al. Hij zat alleen op een van de schommels. Ongemakkelijk liep ik naar hem toe en

ging ik naast hem op een andere schommel zitten. Er volgde een lange, ongemakkelijke stilte. Op een gegeven moment vroeg Hugo:

‘Ben je jezelf weer normaal gaan gedragen?’ Ik zuchtte.

‘Luister, ik ben gewoon ontzettend boos over-’ Hugo stond plotseling en snel op.

‘Ja, het is vervelend dat je van het ene drama naar het ander hopt. Van mij hoef je het niet te doen hè. Jij hebt ervoor gekozen om Hawk te zijn, maar als dat niet is wat je wilt moet je het zeggen, want dan zal er iets anders moeten gebeuren. Maar jij hebt weken geleden een deal gemaakt met Edward en James. Zij zouden jou helpen met Dark Thunder, jij zou hen helpen met de Zwarte Vijf. Duidelijk is dat niet wat je wilt.’ Ik blies mijn adem uit.

‘Jij bent degene die mij pushte om Hawk te worden, vergeet dat niet, hè!’ Hugo haalde zijn hand door zijn haar.

‘Maar je bent niet Hawk geworden vanwege mij, of wel dan? Ik heb je gepusht omdat ik blij voor je was dat je deze kans kreeg. Jij zou hetzelfde gedaan hebben.’ Toen liep hij het speeltuintje uit. Ik zuchtte. Even overwoog ik om hem achterna te gaan, maar ik deed het uiteindelijk toch niet. Zo te horen was hij erg boos en ik wilde het niet nog erger maken dan het al was. Langzaam ging ik naar huis.

Misschien dat Hugo er over een paar dagen ander over dacht.

Toen ik maandag op school kwam dacht Hugo er nog niet anders over. Hij was nog steeds boos. Maar waarom? Ik had geprobeerd om mijn excuses aan te bieden, die had hij geweigerd. En ja, ik geef toe dat ik onredelijk was geweest, maar nu vond ik wel dat hij zich ook moest openstellen.

Toen ik de school binnenkwam kwam Cas naar me toe.

‘Ruzie met Hugo, hoorde ik?’ Ik knikte.

‘Ja, en ik heb geen idee hoe ik het moet oplossen.’ Cas haalde zijn schouders op.

‘Je weet hoe Hugo is. Over een week of wat draait hij wel weer bij.’ Ik schudde mijn hoofd. Ondertussen kwam Mark ook naast ons lopen.

‘Hugo zegt dat je een klootzak bent. Is dat zo?’ Ik keek hem verontwaardigd aan.

‘Dat ligt eraan wat jij vindt.’ Mark haalde zijn schouders op.

‘Wat is er gebeurd?’ Ik zuchtte diep.

‘Meningsverschil. Hij vindt dat ik te veel aan mezelf denk.’

Cas knikte goedkeurend.

‘Jij nu ook al?’ vroeg ik bot. Cas stak zijn handen in de lucht.

‘Ik zeg wat ik zie. Maar dit is tussen Hugo en jou. Daar ga ik me niet mee bemoeien.’ De bel ging. Met zijn drieën gingen we naar de les van Geschiedenis. Sinds van Roten was

omgekomen in de bliksemstorm hadden we nog geen nieuwe docent voor geschiedenis kunnen vinden. Daarom was onze oude docent geschiedenis, meneer Blok teruggekomen. Hij was eigenlijk met pensioen gegaan, maar was voor deze korte periode toch teruggekomen. Vandaag was zijn eerste les sinds van Roten. Het lokaal was al open, maar hij was er nog niet. Ik ging net op mijn plek naast Mark zitten toen Elise naar me toe kwam.

‘Erica en ik zijn oké!’ zei ze vrolijk. Ik gromde:

‘Ik en Hugo niet.’ Ze keek me niet-begrijpend aan en ging op de lege plek van Mark zitten.

‘Wat is er gebeurd?’ Ik schudde mijn hoofd.

‘Hij wil niet met me praten, wat anders.’ Elise glimlachte.

‘Dat is wel iets voor Hugo, ja. Hij draait in de loop van de week wel bij.’ Ik knikte.

‘Vast.’ Elise stond weer op.

‘Let op: Blok komt eraan,’ fluisterde ze. Iedereen ging snel op zijn plek zitten toen Blok binnenkwam. Meneer Blok was een dikke, oude man met een bloesje dat elk moment kon openspringen. Hij had een wijde, zwarte pantalon aan en

had een vies, wit krulsnorretje. Ondanks zijn uitstraling was hij wel heel aardig. Stilletjes kwam hij binnen en plaatste hij zijn dikke lichaam op de bureaustoel, die wonderbaarlijk genoeg niet doorbrak. Even viel er een ongemakkelijke stilte in de klas. Het leek wel alsof de geest van Roten nog steeds in het lokaal hing, wachtend om tevoorschijn te komen en alles weer te verpesten. Blok voelde het ook. Hij haalde diep adem en zei toen:

‘Luister, ik ga het even bot zeggen: jullie vorige geschiedenisdocent, Don van Roten, is dood. Geen twijfel mogelijk. Alleen zijn hoed was over. En hoe moeilijk dat misschien ook is, hij was een slechte man. En ik zeg niet dat iedereen met slechte intenties dood moet, maar van Roten was een uitzondering. Als het aan hem had gelegen waren wij degene die nu dood waren. Dus laten we onze woorden niet verspillen om over hem te praten, maar laten we ze gebruiken om over geschiedenis te praten.’ De hele klas was nog steeds stil. Niemand zou zich goed kunnen concentreren op de les en iedereen wist het. Ook Blok. Hij schudde zijn hoofd en mompelde iets onverstaanbaars. Toen stond hij met moeite op en ging hij voor de klas staan. ‘Don van Roten was het ergste wat Stederdam is overkomen. Dus laten we er niet meer over praten en gewoon doen wat we moeten doen.’ Iedereen zuchtte en pakte zijn of haar boeken. We wisten dat meneer Blok er niet van hield om te discussiëren, dus was het zinloos om eraan te beginnen. Uiteindelijk hadden we dus toch de hele les over de Gouden Eeuw gepraat. Na het lesuur hadden een tussenuur. De hele klas verzamelde zich in de aula en iedereen zocht een tafeltje uit om te gaan zitten. Ik ging aan een tafel zitten samen met Cas, Mark en Peter. De rest van de jongens kwamen er ook bij zitten. Zelfs Hugo, al gaf hij me geen blik waardig. Mark zag dat ik iets wilde zeggen en tikte me aan. Hij schudde zijn hoofd en maakte met zijn hand een gebaar dat ik moest wachten. Ik zuchtte en ging

werken aan mijn huiswerk. Af en toe keek ik even naar Hugo, maar zo te zien was hij nog steeds erg boos. Ik probeerde me weer op mijn huiswerk te richten, maar ik voelde me zo rot. Ik wist niet hoe ik het goed moest maken. Ik kreeg er buikpijn van en ik werd langzaam misselijk. Na school probeerde ik in de fietsenstalling met Hugo te praten.

‘Hugo?’ vroeg ik aarzelend. Hij antwoorde niet.

‘Luister, ik wil gewoon mijn excuses aanbieden. Ik snap niet waarom je zo boos bent.’ Hugo draaide zich met een ruk naar me om.

‘De afgelopen weken ben je vaak boos geweest, of gestrest, of overspannen of wat dan ook. En ik heb het altijd langs me heen laten gaan. Maar nu niet meer. Ik snap dat je boos bent. Echt. Het is alleen heel irritant dat je bij elk probleem dat je hebt meteen uitbarst.’ Toen ging hij op zijn fiets zitten en fietste hij weg. Ik schudde zijn woorden en de gedachte aan Hugo even van me af, hoe moeilijk dat ook was. Ik moest nu naar Krane Industries. Ik wist niet of er iemand aanwezig was, maar ik wilde het zeker weten. Toen ik Toren Bravo binnenkwam zag ik tot mijn verbazing James en Edward zitten.

‘Hee! Ik wist niet of jullie zouden komen!’ Edward zuchtte. Hij zag er slecht uit. Zijn haren zaten in de war en onder zijn ogen zaten grote wallen. Zijn ogen zelf waren rood. Hij kwam meteen ter zake.

‘Luister, we hebben de beelden van het pak geanalyseerd. Ze zijn niet bewerkt. De man onder het masker is onze vader.’ Even was het stil.

‘En nu?’ vroeg ik aarzelend. James zuchtte.

‘We kunnen niks. Hij is volgens jou de leider van de Zwarte Vijf. We moeten wachten tot zij hun volgende zet maken totdat wij kunnen toeslaan.’ Ik keek hem vragend aan.

‘Toeslaan?’ James haalde zijn schouders op.

‘Mijn doel is niet veranderd. De Zwarte Vijf is een plaag voor deze stad. Onze vader is jaren geleden bij die club gegaan en niet meer teruggekomen. Hij koos voor de Zwarte Vijf, niet voor ons. Nu kies ik voor de stad en niet voor hem.’ Toen liep hij Toren Bravo uit en bleef ik alleen achter met Edward.

‘Meent hij dat?’ vroeg ik verbaasd aan hem. Edward haalde zijn schouders op.

‘Wij allebei. De Zwarte Vijf moet worden gestopt. Wat er ook gebeurt.’ Ademloos ging ik zitten. Deze mannen waren bereid om op te staan tegen hun zogenaamd dode vader. Ik wist dat ik het niet zou kunnen als mij dit zou overkomen.

Uiteindelijk vroeg ik Edward:

‘Wat zou hun volgende zet kunnen zijn?’ Edward ging staan.

‘Jij. Ze weten wie je bent.’ Ik fronste mijn wenkbrauwen.

‘Hoe is dat mogelijk?’ Edward stak zijn vinger in de lucht en zei:

‘Ze werkte voor een lange tijd samen met Dark Thunder. Die kende jou en hij heeft het ongetwijfeld aan onze vader verteld. Ze weten dat jij er bent en de stad beschermd. Je hebt nu al drie van hun acties onderschept en tenietgedaan. Eerst bij de juwelier, toen de bliksemstorm en pas nog bij de bank. Dus zullen ze proberen om jou te pakken te krijgen. Op wat voor manier dan ook. Dus blijf op je hoede.’ Ik zuchtte en knikte. De komende weken zouden zwaar worden.

Hoofdstuk 2

De Gijzeling

De volgende dag werd ik moeizaam wakker. Ik had weinig slaap gehad vanwege alles wat was gebeurd en had wallen onder mijn ogen. Met kreunende botten stond ik op en liep ik naar de keuken.

‘Slecht geslapen?’ vroeg opa toen hij me binnen zag komen. Ik knikte.

‘Vanwege de zenuwen?’ vroeg hij toen. Ik stond perplex. Ook al wisten opa en oma dat ik Hawk was, ik had ze tot nu toe nog niks verteld over de Zwarte Vijf. Aarzelend vroeg ik: ‘Zenuwen waarvoor?’ Opa keek me aan alsof ik gek was. ‘Overmorgen?’ ik dacht sterk aan komende donderdag, maar kon niks bijzonders bedenken. Oma kwam ook de ruimte in en zag opa’s verbaasde gezicht. Ze liep naar hem toe en vroeg:

‘Wat is er?’ Opa draaide zich in zijn stoel naar oma toe en zei:

‘Thom weet niet wat er overmorgen is!’ Nu keek oma me ook verbaasd aan. Ik stak mijn handen in de lucht en riep:

‘Wat is er dan?’ Oma zuchtte en zei:

‘Liefje, donderdag is je verjaardag! Je wordt 15! Misschien moet je eens wat minder gaan vliegen, want volgens mij draai je door.’ Ik ging op de bank zitten. Ik was mijn verjaardag helemaal vergeten door alle drukte. Oma kwam naast me zitten.

‘Misschien kunnen we een paar van je vrienden uitnodigen voor het eten? Ik dacht aan Cas, Mark, Elise en natuurlijk Hugo.’ Ik schudde mijn hoofd.

‘Hugo en ik zitten niet echt op een lijn nu.’ Oma draaide verbaasd haar hoofd.

‘Waarom niet?’ Ik zuchtte.

‘Je weet nog wel die bankroof waar ik over vertelde?’ opa en oma knikte.

‘Het bleek dat die was gedaan door die ene bende, de Zwarte Vijf. Hun leider, echter, was ook bij de kraak. Ik ontmaskerde hem en het bleek dat hij de lang verloren vader van Edward en James Krane. Nu blijkt het dat ze achter mij aan zitten omdat ze pissig zijn over het feit dat ik hun afgelopen drie zaken heb verpest. Ik werd dus boos hierover en daarom werd Hugo weer boos en blablabla.’

Oma en opa waren een tijdje stil. Toen zei oma:

‘Luister, we hebben gezegd dat we het goed vinden dat je Hawk bent. En dat is ook zo. Maar als het in de weg loopt van de rest van je leven, moet er misschien over nadenken om het niet meer te doen.’ Ik zuchtte diep.

‘Misschien heb je wel gelijk.’

De volgende dag was net zo rot als de dagen ervoor. Hugo leek minder boos, maar ontweek me nog steeds. De Zwarte Vijf waren nog niet op komen dagen en langzaamaan werd ik een beetje gek in mijn hoofd. Bij elk vreemd geluid of vreemde beweging kwam het paranoïde deel van mij naar boven en draaide ik me met een ruk om, alleen om te zien dat iemand gewoon de rits van zijn tas opendeed. Op advies van oma vroeg ik toch een paar mensen om donderdagavond te komen. Ik had Elise gevraagd, die vrolijk ja zei, Cas wilde samen met Mark komen en Liz kwam ook. Alleen Hugo was nog over. Ik liep in de pauze naar hem toe. Hij stond alleen boeken uit zijn kluisje te halen en verder stond er niemand om ons heen. Ik liep op hem af en vroeg: ‘Hé, Hugo. Ik zat dus eens te denken en-’ Hugo kapte me voor de zoveelste keer af.

‘Thom, blijf gewoon even van me weg en probeer het volgende week opnieuw, oké?’ Toen liep hij weg. Ik zakte teleurgesteld tegen een kluisje aan. Elise kwam het hoekje omlopen en zag me staan.

‘Ik hoef niet te vragen hoe het ging, of wel?’ Ik schudde mijn hoofd. Elise kwam naast me staan en legde haar hoofd op mijn schouder.

‘Sorry.’ zei ze zachtjes. Ik schudde mijn hoofd.

‘Het komt wel goed. Uiteindelijk.’ Elise knikte.

‘Jij en Hugo komen overal doorheen. Dat weet ik zeker.’ Ik zuchtte.

‘Ik hoop het.’ Lang bleven we daar staan praten. Voor het eerst sinds de bankroof voelde ik me weer gelukkig en blij. Uiteindelijk ging toch de bel. Elise en ik liepen samen naar het lokaal en gingen daar op onze plekken zitten. De rest van de dag voelde ik me wat vrolijker, vooral omdat ik veel bij Elise was. Die blijdschap verdween als sneeuw voor de zon toen ik die middag Toren Bravo binnenliep.

Edward liep haastig naar me toe.

‘Heb je het al gezien?’ Ik schudde mijn hoofd.

‘Wat is er?’ Edward liep naar een computer en zette een lokale tv-zender aan.

‘Het is overal op het nieuws. Een uur geleden heeft de Zwarte Vijf een boodschap uitgezonden. Kijk maar.’ Op het computerscherm zag ik Liam Krane, maar nu weer met zijn masker en een stemvervormer, die hem een lelijke, raspende stem gaf. Hij had een volledig zwart pak aan met blauwe lijnen erop die wel licht leken te geven. De lijnen op zijn masker leken op die van het hoofd van een skelet, waardoor hij wel op een wandelend skelet leek. Hij vertelde dit:

‘Inwoners van Stederdam. Ik weet dat dit nu misschien een vreemde boodschap is. Jullie kennen mij niet. Jullie kennen mijn doel niet. Jullie zijn onwetend over dit alles. Dus laat me jullie dit vertellen: Ik ben de leider van een bende. Wij noemen onszelf de Zwarte Vijf. Jullie kunnen mij de Zwarte Leider noemen. Wij bestaan al jaren. Langzaam hebben we de bedrijven en de economie van Stederdam overgenomen,

met als uiteindelijk doel: Complete macht. Dit lukte. Tot er een nieuwe, zogenaamde held, in de stad kwam. Jullie zullen hem vast wel kennen. Hawk. De kersverse beschermheer van Stederdam. En helaas staat hij mij in de weg. Ik, als leider moet de Zwarte Vijf en haar doel nastreven, welk obstakel er ook in de weg staat. Daarom richt ik me nu tot jou, Hawk. Ik weet wie je bent. Gelukkig voor jou ben ik niet zo laag dat ik dit ga vertellen aan je stad, maar ik weet wie je bent. En ik zal komen om jou uit de weg te ruimen. Wees op je hoede. Want ik kom eraan. Waar en wanneer je jezelf ook bevindt. We zullen elkaar binnenkort zien, Hawk. Zeer binnenkort'

Toen was het bericht uit.

'Wat is binnenkort?' vroeg ik aan niemand in het bijzonder.

'Twee, drie dagen, misschien meer,' antwoorde Edward. Ik knikte.

'Laat hem maar komen.' Ik liep Toren Bravo weer uit. Ik hoorde Edward me nog achterna schreeuwen, maar ik was er nu niet aan toe. Ik zou wel zien wanneer Liam me kwam halen. En als ik hem zag, zou ik hem meeslepen naar Edward en James, zodat Liam kon smeken om vergiffenis. Hij had jaren geleden mijn vrienden pijn gedaan en daarvoor moest hij boeten.

Die donderdag werd ik wakker van opa en oma die hard "lang zal hij leven" stonden te zingen. Het was om eerlijk te zijn zo vals als wat, maar het bracht na een hoop ellende toch een glimlach op mijn gezicht. Oma had een lekker ontbijt gemaakt en opa had het hele huis volgehangen met slingers en ballonnen. Toch was ik niet op mijn gemak. De boodschap van de Zwarte Leider achtervolgde me als een nachtmerrie en ik wist niet wat ik er verder mee moest. Opa zag ook dat ik me zorgen maakte om de boodschap.